Hušperanda

OBCHOD LEKTVARY NA VŠECHNY NEDUHY

ÚNOR

Martina D. Moriscoová

Martina D. Moriscoová

Hušperanda

Obchod lektvary na všechny neduhy

ÚNOR

Hušperanda

O Hušperandě jsme si už jednou vyprávěli. Z ošklivé a zlé čarodějnice se cestou do města vyklubala docela milá a usměvavá paní lektvarnice. Ve městě potkala pana kadeřníka Jana Ondulána, který jí doporučil, aby se umyla.

Pak jí vykouzlil na hlavě takové výstavní kadeře, že Hušperanda úplně zkrásněla. Zůstala sice trochu bláznivá, ale z toho se dá pochopit, že nebude nikdy úplně zakřiknutá.

Paní lektvarnice si v pátém patře obchodního domu Ráj otevřela obchod, jež se stal známým v celém hlavním městě. Jmenuje se „Lektvary na všechny neduhy“.

Za paní lektvarnicí může přijít opravdu každý s jakýmkoli problémem i s tím nejpodivnějším z podivných.

V této knize vám budu vyprávět, co nejzajímavějšího se dělo v Hušperandině obchodě v měsíci únoru.

1. Mrzne až praští

Na začátku února klesla venkovní teplota hluboko pod nulu. Uhodily kruté mrazy. Kdo byl venku nemohl ani promluvit, neboť kromě toho, že mu šla od úst pára jako z lokomotivy, tuhly mu zároveň panty u pusy. Nešlo ji proto ani pořádně otvírat, natož ještě k tomu artikulovat a mluvit. Kdo nemusel, ten ani nevycházel z útulně vyhřátého domova.

Naštěstí se všude řádně topilo a teploučko bylo i v obchodním domě Ráj. Přestože obchody byly otevřené, mnoho zákazníků nepřicházelo a většině obchodů v obchodním centru vázly kšefty.

Hušperandě to ale nijak nevadilo. K ní do krámu si vždy někdo cestu našel. Přicházeli hlavně nachlazení lidé, kteří měli zájem léčit se přírodními prostředky. Na přírodní léčbu bylinkami je Hušperanda vyhlášení specialistka.

Mrazy ji však donutily, aby si koupila nový vlněný svetr. Dnes ráno teploměr ukazoval mínus dvacet stupňů pod nulou a kvůli zimě jí cestou do obchodu cvakaly zuby tak hlasitě, že se jedna paní na zastávce hrozně lekla a nastoupila, chudák, do jiného autobusu, než měla původně v plánu, a odjela na úplně opačný konec města.

Proto, hned po tom, co cestou zakusila, Hušperandu napadlo, že se bez nějakého hadříku z teplé ovčí vlny neobejde. Kožíšek z umělé kůže ji v takové veliké zimě už nedokázal dostatečně zahřívat a bylo nutné, aby si pod něj ještě něco oblékla.

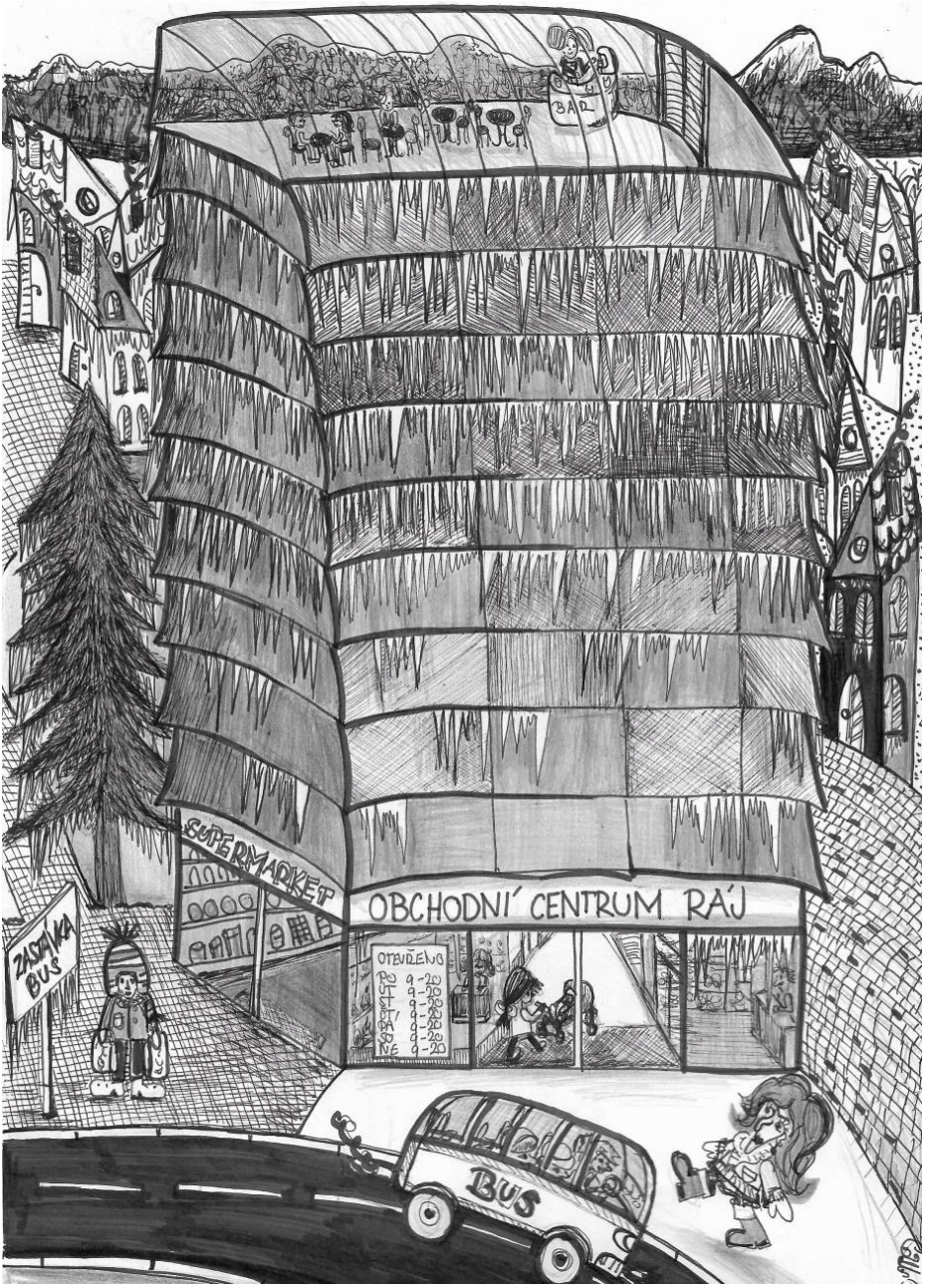
BAR
SUPERMARKET
OBCHODNÍ CENTRUM RÁJ
OTEVŘENO
PO 9-20
ÚT 9-20
ST 9-20
ČT 9-20
PÁ 9-20
SOBOTA 9-20
NE 9-20
ZASTÁVKA BUS
BUS

Naštěstí mezi vstupními dveřmi vyhřátého obchodního domu Ráj cvakání zubů Hušperandu okamžitě přešlo. Vyjela výtahem do pátého patra a ještě předtím, než otevřela svůj obchůdek, zastavila se v sousedním v obchodě s módou.

S prodavači Tondou a Jardou udržuje přátelské vztahy. Oni jí vždy dobře poradí s výběrem oblečení, zatímco ona jim za oplátku uvaří moc dobrou kávu nebo čaj.

Tentokrát jí doporučili opravdu pěkný a hlavně teplý kousek. Svetřík z čisté ovčí vlny. Zároveň své přítelkyní navrhovali pořídit si k tomu teplou čepici, též z ovčí vlny, aby jí v těch krutých mrazech neomrzly uši. Ona však čepici odmítala. Slehly by jí pod čapkou kadeře, a co by na to potom řekl Hušperandin kadeřník, pan Jan Ondulán?

Tolik mu na svých klientech a jejich vlasech záleží!

„Ne ne chlapci. Tuhle věc, který vy říkáte čepice, si na hlavu nedám. Ať mi třeba uši upadnou. Přece si nezničim svůj krásný sofistikovaný účes!“ prohlásila rozhodně paní lektvarnice.

„Ale, kolegyně, neblbněte, když je mínus dvacet pod nulou, jde krása stranou!“ snažil se ji přesvědčit prodavač Tonda, který si o ni dělal starost.

* sofistikovaný znamená né tak ledajaký nebo obyčejný. Je to něco velmi zajímavého a propracovaného.

„Já to, milý Toníčku, vyřeším jinak. Ještě mám doma šáteček, co jsem si pořídila, když jsem šla prvně nakupovat. Zejtra si ho dám na hlavu místo tohodle pletenýho náprstku, kterýmu vy říkáte čepice, a bude to tim.“

Prodavač Tonda musel uznat, že ten nápad není úplně marný. Pochválil ho a místo čapky jí tedy ještě zkusil nabídnout nové vlněné punčochy.

Ale ani tentokrát se Hušperanda nedokázala rozhodnout.

Potřebuje nové punčochy nebo ne? Přece jenom na těch starých má svou kamarádku dírku, se kterou si občas povídá.

Začala se tudíž obávat, aby s novými punčochami nebyla nuda, a nakonec se tedy domluvila, že si je zatím nechá zamluvené pod pultem. Do zítra si jejich nákup ještě rozmyslí. Beztak se bude muset v obchodě s módou zastavit.

Minulý měsíc chyběly prodavačům dvě bundy, dva svetry a tři čepice. Někdo jim je evidentně ukradl, a to už se nesmí stát. Hušperanda ještě nemá žádný plán, jak zloděje chytit, ale úporně nad tím plánem přemýšlí. Třeba si o tom popovídají už zítra. Teď musí rychle běžet otevřít svůj obchod, před kterým netrpělivě přešlapuje jeden zákazník.

2. Jeden zákazník

Opravdu. Před obchodem stál pán, který se stále koukal na hodinky a marně hledal na výkladním skle informaci o otevírací době. Cedulka s napsanými hodinami, která obvykle na obchodech bývá vyvěšena, nikde nebyla.

Hušperanda se ohnula, aby odemkla roletu a vytáhla ji. Pán se k ní hned nahrnul a dotázal se, jestli teda už konečně otevírá obchod.

„Ale jistě, panáčku, buďte trochu trpělivý, ta roleta má svoje tempo," odpověděla mu s úsměvem.

Jemu se ale její odpověď moc nezalíbila a zakabonil se.

„A v kolik hodin vlastně otvíráte? Nikde to tady nemáte napsáno! Myslel jsem si, že všechny obchody v tomto

obchodním centru otevírají ve stejný čas, to jest v devět hodin dopoledne. Pospíchám do práce, víte!“ řekl rozzlobeně.

„Všechny obchody možná, pane, ale já si votvírám, kdy chci. Kdo mě potřebuje, ten si mě vždycky najde,“ nedala se paní lektvarnice jen tak snadno napomenout. Nato si ho prohlédla a povídá: „A vůbec, vyčítám vám snad já, že nemáte kalhoty?“

Ano, pán opravdu neměl normální běžné kalhoty, jaké se nosí, když venku mrzne až praští. Neměl na sobě ani bundu ani čepici, a dokonce ani svetr. Byl oblečen v tričku s krátkým rukávem a v bermudách s kytičkovým vzorem. Místo zimní obuvi měl na nohou sandály a byl bez ponožek. Když jste se na něho v tom únorovém ránu podívali, nevěděli jste, jestli vám z něho má být zima a nebo naopak teplo. Tak to vypadalo zvláštně.

„Brrrrrrr.“ Hušperanda se při pečlivém pohledu na tohoto zvláštně oblečeného pána začala klepat jako osika.

Ten se s ní už naštěstí nechtěl dohadovat o otvírací době, vstoupil rovnou do obchodu a povídá: „To je právě ta moje potíž, paní lektvarnice, kvůli které jsem za vámi přišel.“